

Първият години, бяха препълнени със усилена работа. Дарът бѣ тамъ, но той трѣбваше да се разработи. Професорътъ стругваше нужното, но въ сжщностъ, той самъ признаваше, че момиченцето работѣше по ничия метода — освенъ по тази на птичкитѣ. Може би за това тя бѣ наречена „Северниятъ славей.“

Така почна една кариера, въ много отнoшения най-чудната на вѣка. Жени бѣ изплашена, когато най-напредъ я поканиха да пѣе въ Копенхагенъ. Въпрѣки това, строгитѣ датчани дадоха овация. Великиятъ писателъ на феерични приказки Хансъ Андерсънъ писа: „Това е най-великиятъ артистъ, който нѣкога е стѣпвалъ на нашата сцена. Въ искусството тя е весталка и чрезъ нея ние почувствувахме неговата светостъ. А между това, въ стаята си, тя е набожно дете и скромно девойче.“

Следъ концерта студентитѣ съ факли я изпроводиха до въ кжщи. После ѝ дадоха серенада. За да изрази благодарността си, тя излѣзе на балкона и безъ акомпаниментъ имъ изпѣ една шведска пѣсенъ, а после влѣзе въ тъмната си стая и плака отъ радостъ, като повтаряше името на майка си.

После даде концертъ при двойни цени, за въ полза на нещастни деца. Когато ѝ явиха грамадната сума, която е събрана на касата, сълзи изпълниха очитѣ ѝ, и тя промълви: — Благодаря ти, Боже, че мога да пѣя, да радвамъ и помагамъ...

Обиколката ѝ презъ Скандинавия и Германия бѣ като на царица. Тя бѣ обсипвана съ дарове, а пжтьтъ ѝ — съ цвѣтя. Последната ѝ вечеръ въ Виена цѣлата публика отъ операта я придружи до въ кжщи. Тридесетъ пжти тѣ я извикаха на балкона съ викове: „Жени Линдъ! Жени Линдъ! Обещай, че пакъ ще дойдешъ!“ Тя стоеше до прозореца, хлъцайки като дете и хвърляйки цвѣтя къмъ тълпата, догдето ни едно не остана за нея.

Двадесетъ хиляди души я изпратиха на пристанището, когато замина за Англия. Тя отплува всрѣдъ приветствия, музика и сълзи. Когато параходътъ трѣгна, вжжата на всички кораби бѣха окрасени съ различни знамена, а артилерията отъ военнитѣ кораби гърмѣше за поздравъ.

Когато стигна въ Лондонъ, Жени бѣ посрещната по царски. Но ще стане твърде дълго да ви разказвамъ за половинъ вѣковнитѣ успѣхи на тази царица на пѣсенъта въ Европа и Америка. Въ начало, за кратко време, отъ преумора, изгуби гласа си, и това, както казва тя, бѣ най-тежкото време на живота ѝ. Добре е да знаеме за нея, че тя бѣ много, прекомернo много щедра. Никой, истинско или не нуждающъ се, не се връщаше отъ при нея

съ празни ржце. Никого не отказваше концертъ, щомъ бѣ за старци, дѣца или нуждающи се. Ако чуеше, че нѣкой беденъ боленъ купнѣше да я чуе — тя се отзоваваше до леглото му и тамъ, съ чудния си даръ, го правѣше да забрави страданието. И това струваше не еднажъ.

Тридесетъ и две годишна, царица въ душата на два континента, тя се ожени за човѣка, когото отъ години обичаше — слѣпеца Ото Голдсмитъ. За да отдаде най-добрата си грижа на дечицата си, когато ѝ дойдоха, тя полека-лека се оттегли отъ сцената.

Между това, цѣлъ животъ тя бѣ дълбоко и искрено набожна. Еднажъ една нейна приятелка я завари на морския брѣгъ, съ Светото Писание на полата ѝ, въ захласъ да следи слънцето.

— Защо, — запита я приятелката ѝ тихо, — напусна сцената, когато бѣ на върха на своитѣ успѣхи?

— Когато всѣки день ме правѣше да мисля по-малко за това, — рече Жени Линдъ, — слагайки ржка на Библията и никакъ за това, — сочейки къмъ слънцето, — що можехъ друго да сторя?...

Да, на бедното нѣкога момиченце Богъ и свѣтътъ дадоха въ изобилие отъ всичко свое най-добро, и пакъ за нея всичко бѣ като нищо, ако не ѝ оставаше време да стои свободна самичка на морския брѣгъ, да проучва Библията, да гледа къмъ залѣза и съ чисто сърдце да вижда Бога!.. Предава Д. Л. Д.

Приказка за есенъта

Обрала лозя и градини,
и скришомъ наслала тавана
съсъ гроздове бѣли и сини,
съсъ ябълки, круши и орѣхи,
и съ жълти, ухаещи дюли.

И ни я видѣли, ни чули,
когато вѣвъ зимника слѣзла,
и съ медъ и петмези до горе
напълнила делвитѣ празни.

„Когато настане тукъ зимата,
и съ бѣлитѣ вежди намръщени
прогони децата вѣвъ кжщи,
и вѣтърътъ, зълъ и примръзналъ,
завие въ куминитѣ тжжно, —
да има съсъ нѣщичко майка имъ
да ги позарадва, залъже...“

— Така есенъта си говорила,
и тихо обрала отъ двора
нацвѣтѣлото жълто димитровче,
и въ детската стая за сбогомъ
букета на масата сложила. —
И все тъй нечута, невидима,
съ погледъ далеко унесенъ,
отишла си златната есенъ...

Е. Багряна